

RESTITUTIO IN INTEGRUM

Sziveri János (1954–1990)

Bábel

*lengő lófejek a csillagok
csörögnek de én csak hallgatok
mint az üvegce melyhez kavics ha koccan
széttörik bár meg se moccan*

*édeskés illatok enyvesednek
könnye hullik téli fenyveseknek
piheg a szelíd karácsony
nőm haja akár a bársony*

*az éjben eső felesel rólam locsog
járdára zuhog csattog a mocsok
ravasz hó helyett a tük a vatták
életem az ördögöknek adták*

*erőlködöm emelkedném – nem lehet
rákgyanús maroknyi fekély a lelet
gatya nélkül fetrengnek az ágyon
nem is eszem s párnám lehányom*

*bőröm alá kesztyűs kézzel nyúlnak
elképzelnék ürgének nyúlnak
33 éves lézengő árva apostol
keserű dolgokba megint belekóstol*

*talán ez már a végső kálvária
a pohárban tiszta víz várja
hogy e megnyomorító tudást
fölismerjem mint Krisztus Júdást*

*langyos dallamra ráng a szív
bármit ha szólt most visszaszív
andalítóan lágy húgy csörgedez
töri vállamat a fakereszt*

általánosít az intenzív osztály
vidd haza csomagod vidd el amit hoztál
szemed tükrét hagyd csak itt nekem
nélküle értelmét semminek nem lelem

csöndesen beborul szenesedik az ablak
lényem legbenső kuckójába raklak
mitévő legyek szállnak
árnyam körül a szárnyak

és te hallod-e az ócska dallamot
melyre az elmúlásba ballagok
cseppek csöpögnek egyenest az érbe
tápvizet kapok vérért cserébe

megcsapott a halál szele
együtt hálok kelek vele
akár a lepedő rám tapadt –
párna gyötri a hátamat

a nyárfák tűhegyes csúcsa fázik
a megriadt égbe mártózva ázik
nem látni mást a harmadik emeletről
megfeledekzem halkán a leheletről

hőse lettem újra édes Erzsébet
szemérmetlenül költöd versének
hamuszürke gyáva hajnalokon
elszökni tőled bár semmi okom

egyre közeledem a halálhoz
eső esik vagy izzadok talán hoz
valami heveny változást
ez az álom nélküli álmodás

tekintetem mint padlón a szappan
odafagyott oly mozdulatlan
testem láttán elfog a szédület:
romba dőlt bábeli épület

meddig leszek még bőrömnnek bérlője
a józanság olykor ráront az előre
pántolt kobakomból kifelé tolat
a hirtelen fölnyergelt gondolat

*annak ki urasan végezheti dolgát
minek megjátszania a szolgát
érdemes-e menekülni innen
gyarlóságomat ha magammal kell vinnem*

*bestiák sora sűrög-forog
egyikük hörög másikuk morog
farkát morzsolva réved a sátán
szörzete felmered a hátán*

*szenny nemesíti a lázongó kant
tükörből lesem e bárdolatlant
mint lantokat forgató rozsdás eke
előttem gördül hiányzó kereke*

*tűvel átdöfött fallosza himbál
láthatja bárki aki csak kint áll
minemű lény ő ha szája habzik
ha magáért hevül ha önmagával bagzik*

*ó istenem csak ennyit érek
kezeim immár hullafehérek
ablakra tapad a hajnali pára
eleget féltem eltűnök nemsokára*

*a levegőt köztetek nem sokáig rontom
bőrömön átvilágít a csontom
habzó fellegek leve csorog
kétharmad gyomrom nélkülem korog*

*félbehagyott mondat annyit sem érek
lángol a bendöm mintha méreg
égne húsom alatt valahol legbelül
hol étkek helyett alvadt vér feszül*

*most hirtelen természetellenes
kegyelet vagy üdvözülés kellemes
áramlata jár át és lelkemben cirkál
illik-e költőnek hogy ilyesmit firkál*

*semmi nem igazolja vereségünket
nyakamon az ér már alig lüktet
isten természet történelem
kibabráltatok jócskán velem*

*a pokolba új lakó költözik
selyembe brokátba gézbe öltözik
nincs szükség metafizikus személyzetre
hogya halálra vagyunk kiképezve*

*üregek végén üregek vannak
egyremegy neveznek nősténynek kannak
a pokol csak óriási szálloda
száll ide lelkünk száll oda*

*új lakó költözik az üres lakásba
felkészítenek az összevarrásra
s miközben testem még földi börtöné
szembogarak gyűlnek a fény köré*

*huzatban aszalódik az arcom
kire háriksam saját kudarcom
nincs erő mi bukásom felülmúlja
vereségemnek vagyok féktelen tanúja*

*megmászom ismét a három emeletet
kihagyva néhány elcsépelet jelenetet
épülök de szellemem tovább rombolom
halálomat türelmesen begombolom*

*Az éjben eső felesel, rólam locsog –
járdára zuhog, csattog a mocsok.
Lóg az orromból műanyag kábel;
dühöng a szívem, dühöng e Babel.*

Szabadkán, 1987 legvégén

